Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Micuțul Nicolas

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Redactor: Mădălina Vatcu
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEMPÉ, JEAN-JACQUES
Micuțul Nicolas / Jean-Jacques Sempé, René Goscinny ; trad. de Raluca Dincă. - Ed. a II-a, rev.. - București : Editura Arthur, 2015
ISBN 978-606-8620-35-0

I. Goscinny, René
II. Dincă, Raluca (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

René Goscinny & Jean-Jacques Sempé
Micuțul Nicolas
Titlu original: *Le Petit Nicolas*
© 2012 IMAV éditions / Goscinny – Sempé
Prima ediție publicată în Franța: 1960

Personajele, aventurile și elementele caracteristice universului Micuțului Nicolas sunt o creație a lui René Goscinny și Jean-Jacques Sempé.
Drepturile de exploatare a mărcii legate de universul Micuțului Nicolas sunt rezervate editurii IMAV. *Le Petit Nicolas*® este o marcă verbală și figurativă înregistrată. Toate drepturile de reproducere sau de copiere a logoului sunt interzise și rezervate.

www.petitnicolas.com

Grup Editorial ART
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576; fax: (021) 224 17.65
Comenzi online: www.editura-art.ro

© Editura Arthur, 2015, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Micuțul Nicolas

Traducere din franceză
de Raluca Dincă

Ediția a II-a, revizuită

ARTHUR

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Nicolas
„E grozav!“

Lothar
„E cel mai slab la învățătură
de la noi din clasă. De câte ori e
ascultat, face el ce face și n-are
voie să iasă în recreație.“

Aristide
„E cel mai bun prieten al meu.
Un grăsan care
mănâncă tot timpul.“

Achim
„E cel mai bun de la noi din clasă
și preferatul doamnei învățătoare.
Nouă nu ne prea place de el.“

Gil
„Tatăl lui Gil e foarte bogat
și-i cumpără tot ce vrea.“

Rufus
„Are un fluier.
Tatăl lui e polițist.“

Eusebiu
„E cel mai forțos și-i place
la nebunie să-i pocnească
în nas pe colegi.“

Ioachim
„Cel mai mult îi place jocul cu bilele.
Și trebuie să recunosc că joacă bine,
ce-i al lui e-al lui: trage și, bang!,
nimerește de fiecare dată.“

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Mama
„Îmi place să stau acasă când plouă
și când avem musafiri, pentru că
mama face o grămadă de bunătăți.“

Tata
„Despre tata ce să zic?
Iese de la serviciu mult mai târziu
decât ies eu de la școală, numai că
el n-are teme de făcut.“

Buni
„E foarte bună la suflet, îmi dă
o grămadă de lucruri, iar eu o fac
mai mereu să râdă.“

Domnul Bengescu
„E vecinul nostru și-i place
la nebunie să-l tachineze pe tata.“

Bulbuc
„E pedagogul nostru de la școală.
Îl poreclim așa pentru că spune tot timpul:
«Uitați-vă bine în ochii mei», și are mereu
ochii bulbucați. Cei mari i-au scornit porecla.“

Doamna învățătoare
„E atât de bună și de drăguță
când nu facem prostii!“

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

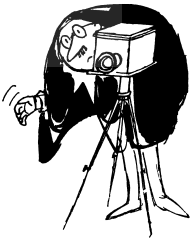

O amintire pe care o vom îndrăgi

Azi-dimineață am venit la școală bucuroși din cale-afară: urma să facem poză cu clasa. „O să fie o amintire pe care o s-o îndrăgiți toată viața“, așa ne-a spus doamna învățătoare. Și ne-a mai spus să venim frumos îmbrăcați și pieptănați.

Și, uite-așa, cu părul plin de gel, am pășit în curtea școlii. Toți colegii ajunseseră deja, iar doamna învățătoare tocmai îl certa pe Gil că venise costumat în marțian. Știți, tatăl lui Gil e foarte bogat și îi cumpără orice jucărie își dorește. Ei bine, Gil îi spunea doamnei că vrea neapărat să iasă în poză costumat în marțian și că, dacă nu și nu, el pleacă.

Fotograful se tot învârtea pe lângă aparat, iar doamna învățătoare i-a spus să se grăbească, nu cumva să pierdem ora de matematică. Achim, care e cel mai bun de la noi din clasă și preferatul doamnei învățătoare, a sărit imediat: că da, ar fi păcat să nu facem ora, că lui îi place matematica, plus că rezolvase și toate problemele. Ce-ar mai fi vrut Eusebiu, cel mai forțos din clasă, să-i tragă un pumn în nas lui Achim! Numai că Achim

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

poartă ochelari, și de-asta n-avem voie să-l pocnim de câte ori avem chef. Doamna învățătoare a început să țipe la noi că suntem insuportabili și că, dacă o s-o ținem tot așa, adio poză și în clasă cu noi. Atunci a intervenit și fotograful:

— Stați, stați un pic. Știu eu cum să-i iau pe copii, o să fie bine.

A zis că ar fi mai bine să ne așezăm pe trei rânduri: cei din primul rând să stea jos, cei din rândul al doilea, în picioare, în jurul doamnei învățătoare, care urma să stea pe un scaun, iar cei din rândul al treilea, în picioare pe niște lădițe. Chiar că fotograful ăsta are idei bune, n-am ce zice!

Ne-am dus imediat după lădițe în pivnița școlii. Acolo nu prea era lumină, și Rufus și-a tras pe cap un sac jerpelit și tot urla spre noi: „Baauuu!!! A venit fantoma!!!“ Râdeam de nu mai puteam. Numai că după aceea am văzut-o pe doamna învățătoare venind spre noi. Nu părea tocmai binedispusă, așa că am zbughit-o cu lădițele în spinare. A rămas doar Rufus. Cu sacul ăla pe cap, n-avea de unde să știe ce se întâmplă și striga în continuare: „Baaauuu!!! A venit fantoma!“, până când doamna învățătoare i-a smuls sacul. Ce față făcuse Rufus…

Doamna învățătoare s-a întors în curte trăgându-l pe Rufus de ureche, dar, cum ne-a văzut, i-a dat drumul și și-a pus mâinile-n cap:

— Vai de mine, v-ați înnegrit din cap până-n picioare! a spus ea.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

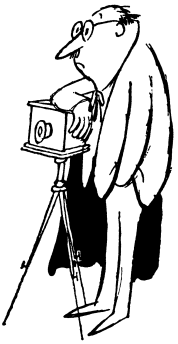

Și avea dreptate: după toată distracția din pivniță, ne murdăriserăm un pic. Doamna se supărase foc pe noi, dar fotograful a liniștit-o: că nu-i un capăt de țară, că, numai bine, cât aranjează el lădițele și scaunul pentru poză, avem timp să ne spălăm. În afară de Achim, doar Gil mai avea fața curată; a avut noroc cu casca lui de marțian care-i venea fix ca un bol.

— Vedeți, doamnă, a zis Gil, dacă veneau toți îmbrăcați ca mine, nu mai era nicio problemă.

Mi s-a părut că doamna învățătoare tare ar mai fi vrut să-l urecheze pe Gil, dar n-avea cum s-apuce bolul. Mare șmecherie costumul ăsta de marțian!

Până la urmă, ne-am întors spălați și pieptănați. Ne udaserăm un pic, dar fotograful a spus că nu-i nimic, în poză oricum nu se vede.

— Ia, fiți atenți la mine! ne-a spus el. Așa-i că vreți să-i faceți o bucurie doamnei învățătoare?

Iar noi i-am răspuns da, pentru că ținem mult la doamna învățătoare, e foarte drăguță atunci când n-o scoatem din sărite.

— Atunci, așezați-vă la locurile voastre și stați cuminți, să facem poza. Cei mai înalți pe lădițe, cei mijlocii în picioare, iar cei mici să stea jos, a zis fotograful.

În timp ce noi am început să ne aranjăm, fotograful îi explica tacticos doamnei că, dacă ai răbdare, copiii fac tot ce le spui. Numai că doamna învățătoare n-a putut să-l asculte până la capăt. A trebuit să vină și să ne

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

despartă, pentru că toți voiam care mai de care să ne suim pe lădițe.

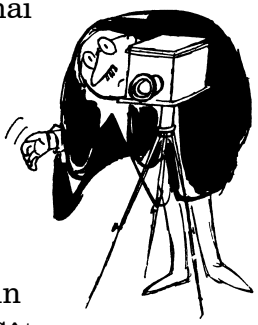

— Eu sunt cel mai înalt de-aici! Eu! țipa Eusebiu și-i tot îmbrâncea pe cei care dădeau să se urce pe lădițe.

Gil voia cu tot dinadinsul să se suie și el, așa că Eusebiu i-a tras un pumn zdravăn în bol, de i-a amorțit mâna. Cât despre Gil, a trebuit să ne-adunăm forțele mai mulți ca să-i scoatem borcanul de pe cap; i se-nțepenise rău de tot.

Doamna învățătoare a spus că ne atrage atenția pentru ultima oară pentru ultima oară: ori ne potolim, ori ne bagă direct la matematică. Așa că ne-am hotărât să stăm cuminți și-am început să ne aranjăm. Între timp, Gil s-a apropiat de fotograf și l-a întrebat:

— Ce aparat e ăsta?

— E o cutie din care o să iasă o păsărică, băiețaș, i-a răspuns fotograful zâmbind.

— Cam veche mașinăria asta, a spus Gil. Tata mi-a luat un aparat cu parasolar: are obiectiv cu distanță focală scurtă, teleobiectiv și, normal, filtre…

Fotograful a rămas cam surprins, i-a pierit zâmbetul și i-a cerut lui Gil să treacă la locul lui.

— Măcar aveți celulă fotoelectrică? l-a întrebat Gil.

— Îți spun pentru ultima dată, treci la locul tău! a strigat fotograful, care se enervase dintr-odată.

Până la urmă, ne-am așezat cu toții la poză. Eu stăteam jos, lângă Aristide. Aristide e un prieten de-al meu, care e gras și mănâncă tot timpul. Și tocmai voia să

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

muște dintr-o felie de pâine cu dulceață, când fotograful i-a zis să lase mâncatul, dar Aristide i-a răspuns că trebuie să se hrănească.

— Lasă odată felia aia! a țipat doamna învățătoare, care stătea exact în spatele lui.

Luat așa prin surprindere, Aristide a scăpat felia de pâine cu dulceață direct pe cămașă.

— Bravo mie, a zis el, adunând de zor dulceața cu bucata de pâine.

Văzând una ca asta, doamna a spus că singura soluție e să se ducă Aristide în ultimul rând, ca să nu i se mai vadă ditamai pata de pe cămașă.

— Eusebiu, fă schimb de locuri cu colegul tău.

— Ce coleg? a sărit Eusebiu. Nu-i colegul meu și n-o să stea în locul meu. Să se ducă pe spatele pozei, așa n-o să i se vadă nici pata, nici mutra aia de grăsan.

Doamna învățătoare s-a supărat și, drept pedeapsă, i-a dat lui Eusebiu să conjuge fraza următoare: „Nu trebuie să refuz să-i cedez locul unui coleg care și-a scăpat pe cămașă felia de pâine cu dulceață.“

Eusebiu n-a mai zis nici pâs, a coborât de pe lădiță să se așeze în primul rând, în timp ce Aristide se îndrepta spre ultimul rând. Moment în care s-a produs o oarecare debandadă, mai ales când Eusebiu a trecut pe lângă Aristide și i-a tras un pumn în nas. Aristide a vrut și el să-i tragă un șut lui Eusebiu, dar Eusebiu e tare sprinten, așa că s-a ferit, și, uite-așa, Achim a fost cel care

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

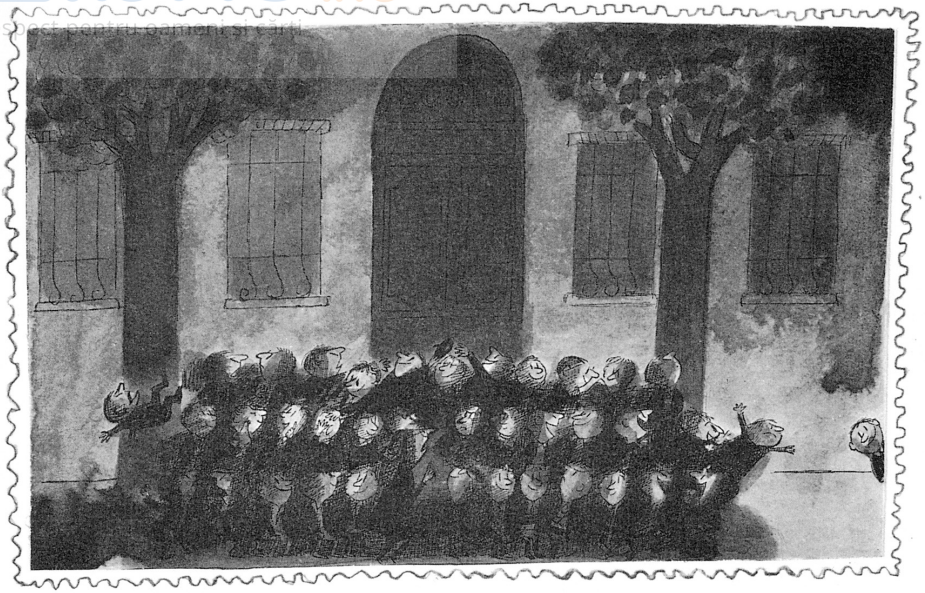

Sus, de la stânga la dreapta: Martin (care s-a mișcat), Pamfile, Dobrescu, Căciuleanu, Rufus, Aldulescu, Eusebiu, Ciuperceanu, Lambru, Tudose, Chelaru, Sărigeanu. În mijloc: Paul Bojoc, Iacob Bojoc, Marcu, Fântânaru, Broșteanu, Doboș, Delcea, Agafiței, Martiniuc, Gil, Faur, Manea, Lefter. Jos: Rotaru, Guiu, Hanibal, Cojanu, Bercu, doamna învățătoare, Achim, Nicolas, Palavru, Groșanu, Gonzales, Bobârnac, Aristide și Muscaș (care tocmai fusese dat afară)

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

s-a ales cu șutul – din fericire, acolo unde nu poartă ochelari. Dar Achim nu s-a putut abține și s-a pus pe plâns, urlând de mama focului că nu mai vede, că nimeni nu-l place și că vrea să moară. Doamna învățătoare l-a liniștit, i-a șters nasul, l-a pieptănat din nou și l-a pedepsit pe Aristide să scrie de o sută de ori: „Nu trebuie să lovesc un coleg care nu se ia la ceartă cu mine și care poartă ochelari.“

— Așa-ți trebuie, a spus Achim.

Auzind una ca asta, doamna învățătoare i-a dat și lui de scris. Numai că Achim era atât de mirat, că a și uitat să mai plângă. Doamna a început să-mpartă pedepse în stânga și-n dreapta, încât toți aveam o grămadă de rânduri de scris, dar, până la urmă, ne-a spus:

— Acum, voi hotărâți: ori stați cuminți, ori nu. Dacă mă ascultați, renunțăm la pedepse. Haideți, fiți gata, zâmbiți și domnul o să ne facă o fotografie frumoasă!

Nu voiam deloc s-o necăjim pe doamna învățătoare, așa că am zis să fim ascultători. Am zâmbit cu toții și-am stat frumos la poză.

Numai că amintirea pe care aveam s-o îndrăgim toată viața s-a dus pe apa sâmbetei: ne-am dat seama că fotograful nu mai era acolo. Plecase fără să spună nimic.